

kako bi roparja izplačala. Dolj pod zadnjim jabolčnim drevesom posujem po travi precej na široko drobtin in pšena, ki ga piščeta najrajša zobljejo. Tja naženem malo pred sedmo uro kokljo s piščeti, a vso drugo kurjo čredo zaprem v podstrešje. Koklja se bo dolgo pasla z mladiči na tistem mestu. Kragulj jo bo lahko zagledal že iz gozda in se zakadil proti njej, da bi zopet uropal pišče. Ti, Miha, pa bodi takrat že skrit s puško v grmu ob plotu in ustrelj roparja!«

»Jaz seveda nisem mogel preslišati te prošnje. Bil sem še celo vesel, ker sem tudi sam črtil drznega kurjega morilca. Storil sem, kakor mi je žena naročila in posrečilo se mi je, da sem z enim strelom podrl na tla kragulja, ki smo ga dali potem nagačiti in zdaj z razprostrtimi perotmi in s piščancem pod kremplji sedi na suhi veji nad vrati v hiši Križnarjeve vdove. A to lepo jabolko je zrastle in dozorelo prav na tisti jablani, pod katero je bil kragulj ubit s strelom iz moje puške. Križnarica pa je jabolko dala meni v zahvalo in spomin, toda jaz sem ga prinesel tebi, Slavko, ker sem si takoj mislil, da ga ti s svojim slikanjem najlepše proslaviš, kakor zasluži. In zdaj vidim, da se nisem motil.«

»O, o, stric, to je pa lepa povestica!« vzklikne Slavko. »Najprisrčnejša hvala vam zanjol! Tudi njo hočem upodobiti na skončnici vaših čebelnih panjev. Juhuhu! Zopet imam v mislih novo podobo, ki pa jo izgotovim kar pri vas takrat, ko pridem spet k vam na vesele in zdrave počitnice!«

C. L. N.

Že nekaj let sem posluje v Londonu (naslov: C. L. N., 15, Grosvenor Crescent, London, S. W. 1) pisarna, ki je središče Mladinske zveze narodov (Childrens' League of Nations, odtod kratica C. L. N.). Ob koncu leta 1931 je štela 30.000 članov po vsem svetu. Med člani so zastopane vse mogoče narodnosti, verstva, države, celine, otoki. Namen zveze je, širiti in utrjevati že v mladih srcih zmisel za mir med narodi. Tudi na šole zveza piše vsako leto poslanice, ki so zanimive in v mladini veselo odmevajo. Pa ne samo centrala pošilja pisma, ampak tudi podzveze v poedinih državah druga drugi.

Zanimivo je pismo, ki so ga japonski učenci Hisamatsu šole v Totori poslali litavskim učencem Marijine šole v Rigi. Pisano je na mehak svilen papir, navit na palčico in dolg tri metre. Glasi se takole: Dragi prijatelji Litvini! Latvija gleda na Baltsko morje in je bogata s poljskimi pridelki, mlada in močna. Nismo še bili v vaši deželi, pa bi jo radi enkrat obiskali. V naši domovini je zdaj jesen. Po visokem nebu hitijo oblaki in listje rdi. Gora Hisamatsu nasproti naše šole je že vsa posuta z rdečim jesenskim listjem. Kmalu pride zima. Naša pokrajina Totori je še prav posebno mrzla, ker piha veter iz Sibirije. Od decembra do februarja imamo mnogo snega. Tedaj ne moremo imeti veselih iger na prostem, razen če se smučamo, ampak se najprej naučimo, potem pa ob mrzlih zimskih večerih igramo v topli sobi karuto, neko vrsto kartanja. Dragi litavski bratje in sestre! Vaši običaji in navade so gotovo drugačni od naših, pa vendar smo si vsi bratje in sestre, zato vsi složno korakajmo po poti do svetovnega miru! Težko bomo čakali na vaš odgovor, želimo vam sreče in čvrstega zdravlja. Vaši vdani člani Hisamatsu šole, Totori.